

Tom Puss – Tung lakrits (Episod 87, 3892–3928)

87 episoden, 39 strippar, publicerat i DN 1960-08-05—1960-09-16 och 1990-02-07—1990-03-21

En kall vinterdag var Bumble och Tom Puss ute på en promenad i Mörka skogen. Vädret var mulet och Bumble tankfull.

– På vintern är det dags för djupa tankar, sade han. Vi bör fråga oss hur vi begagnar den tid som är oss tillmätt.
– Hm, sade Tom Puss.
– Överallt ser vi ingenting, fortsatte

Bumble. Utom kaos och brutalitet, vill säga. Hur ska det någonsin sluta?

– Titta! sade Tom Puss och stannade.

– Vad? sade Bumble otåligt. Hör du inte på, unge man? Typiskt för dagens ungdom! Inget intresse för vad den äldre och klokare generationen tycker. Förresten, vad talar du om?

Tom Puss pekade. Framme i en glänta syntes ett förfallet hus som huttrade i vinterblåsten.

– Ett skjul, konstaterade Bumble otåligt. Vad är det för märkligt med det?

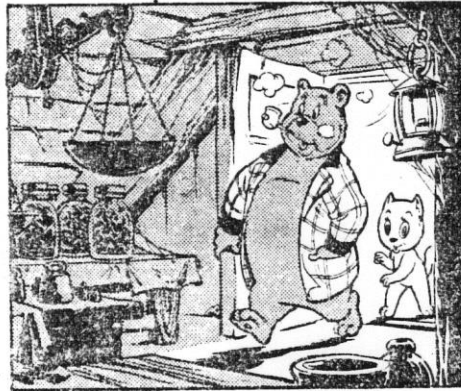
– Det är inget vanligt skjul, sade Tom Puss. Ser ni inte att det är en karamellbutik? Mitt ute i skogen!

– Det är en karamellbutik, inte sant? sade Tom Puss när de kom fram till skjulet.

Bumble kikade in genom fönstret, som var täckt av smuts och spindelväv.

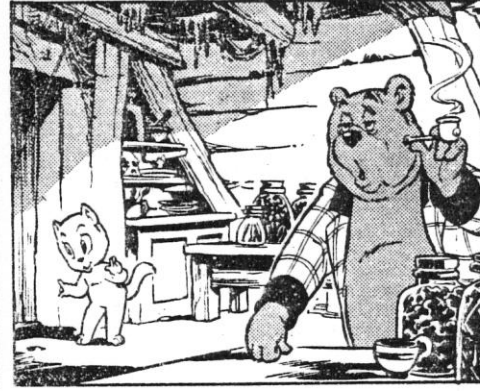
– Glasburkar, mumlade han. Precis som i gottaffären när jag var pojke. Vad gör en sådan butik mitt ute i skogen? Innehavaren kan inte göra någon större

förtjänst här ute.

– Nej, medgav Tom Puss. Ska vi gå in? Jag skulle vilja ha litet chokladkola.
– Hm, sade Bumble. En gentleman bör helst inte visa sig i snaskbutiker. Men vi kan åtminstone värma oss en stund.

Dörrklockan ringde när de steg in i butiken, men ingen levande varelse

syntes till.

– Mörkt och vanvårdat, konstaterade Bumble nedlåtande. Ingrott, skulle jag vilja säga.

– Ja, sade Tom Puss. Och titta, herr Oliver – alla glasburkarna innehåller bara lakrits!

Just då hördes hasande ljud bakom en dörr.

– Det är någon här inne, sade Tom Puss. Och utan krus slog han upp dörren och steg in i kammaren innanför.

Över en eld hängde en stor gryta där en svart smörja simmade. En gammal man rörde i grytan medan han då och då kastade en blick i en receptbok.

– Ursäkta, sade Tom Puss, men säljer

ni möjligen lakrits?

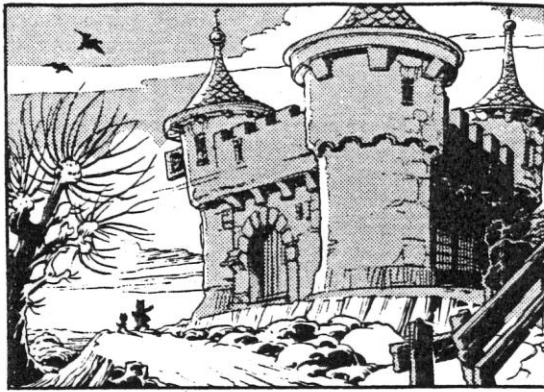
Gamlingen tittade hastigt upp.
– Vad menar du? frågade han i grälsjuk ton. Allt här är lakrits, butiken är full av den, hela huset luktar lakrits, och så kommer du och frågar om jag säljer lakrits! Är du oförskämd, va? Eller är det mitt recept du är ute efter?

– Seså, min gode man, sade Bumble. Allt vi vill är att köpa några salta lakritsremmar...

– Försvinn! skrek gamlingen. Butiken öppnar inte förrän klockan sex!

Han rusade emot sina besökare med slevan i högsta hugg. Bumble och Tom Puss drog sig hastigt tillbaka.

– Så oförskämt! sade Bumble medan han och Tom Puss återvände hem till slottet Bumblestone Castle. Butiksägarna nu för tiden blir bara värre och värre. Inte ett spår av tillmötesgående! Bah! Världen går mot avgrunden och jag vill aldrig mer ha lakrits om du förstår vad jag menar.

– Men det finns bra folk också,

invände Tom Puss menlöst.

Bumble funderade en stund och nickade sedan instämmande.

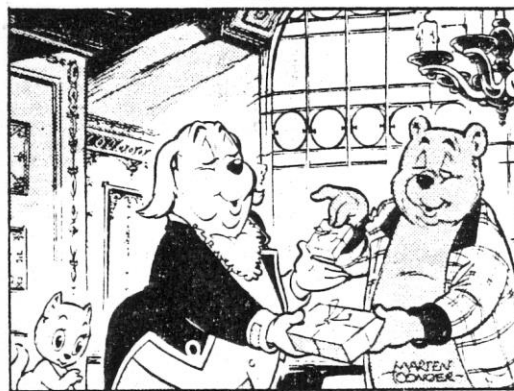
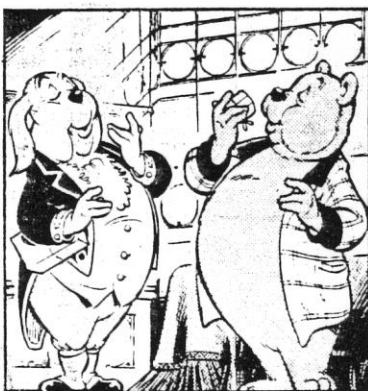
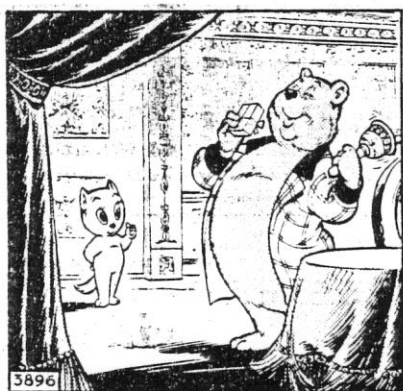
– Sant, medgav han. Ta Josef, till exempel! I morgon har han varit i mitt hus i exakt tjuugo år. Tjuugo års trogen tjänst – och aldrig så mycket som ett ohövligt ord. Alltid respektfull och hängiven sina plikter.

– Tjuugo år är verkligen lång tid i er tjänst, instämde Tom Puss beundrande.

– Just det, sade Bumble. Sedan mörknade han.

– Exakt vad menar du egentligen? frågade han avmätt.

– Att ni bör ge honom en present, sade Tom Puss hastigt.

Efter middagen nästa dag plockade Bumble fram ett paket och ringde på betjänten Josef.

– I dag, sade han högtidligt, firar vi tjuugoårsjubileet av er tjänst i mitt hus, Josef. I tjuugo år har ni tjänat mig med exemplariskt nit och hängivenhet! Aldrig ett ohövligt ord, aldrig...

– Aldrig brist på arbete, sade Josef. Alltid redo att tillmötesgå er minsta önskan.

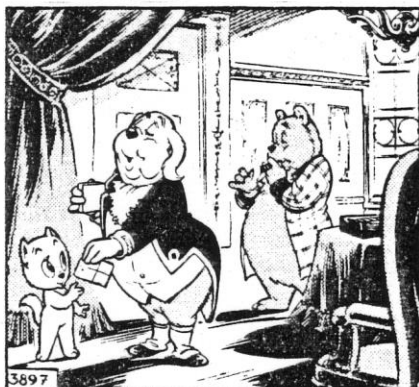
– Vad menar ni? undrade Bumble.

– Jag menar att jag alltid förstått vad ni menar, sade Josef. Ingenting har någonsin varit för mycket för mig. Men det har varit mig en stor ära att få tjäna

en sann gentleman i så många år, och därför tar jag mig friheten att härmed överlämna en enkel gåva.

– Det... det var alldeles för mycket, stammade Bumble. Det är ju jag som ska ge er en gåva! Varsågod...

– En klokka, förmodar jag, sade betjänten en smula torrt.

Bumble var mycket nyfiken på Josefs present. Hastigt rev han av omslagspapperet och fick fram en liten låda.

– Cigarrer! utbrast han rörd. Men Josef, det är alldeles för mycket!

– Asch, varför skulle inte en tjänare få överraska sin herre med en liten present? frågade Josef med ett snett leende. Förresten har jag en sak till

unge herrn också!

– Till mig? sade Tom Puss förvånad. Så snällt av er, Josef!

Han öppnade paketet – och fick en ful liten gubben-i-lådan-figur rakt i ansiktet.

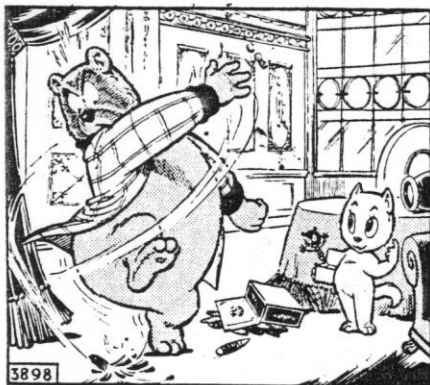
– Hahaha! skrattade Josef. Rolig leksak, va? Om jag så får uttrycka mig.

Tom Puss var inte alls road, men Bumble smålog överslätande.

– Seså, unge man, sade han. Nog tål du väl ett litet harmlöst skämt?

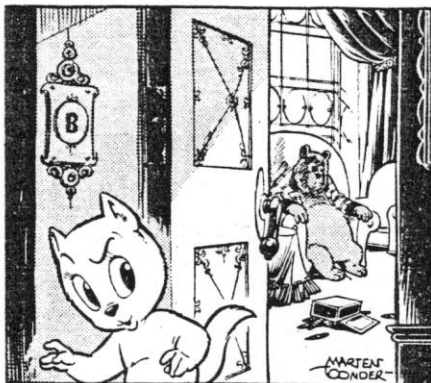
Just då exploderade hans nytända cigarr rakt i ansiktet på honom och är en gång brast Josef i skratt.

– Hahaha! sade han och lämnade rummet. Tack för klockan, herr Oliver!

Bumble reste sig, kokande av ilska och kastade resterna av den exploderade cigarren på golvet.

– Det var det mest oförsämda och förolämpande jag någonsin varit med om! rasade han. En sådan skurk! Bjuda mig, hans trogne och varmhjärtade arbetsgivare sedan tjugo år, på bombcigarer!

– Seså, herr Oliver, sade Tom Puss. Nog tål ni väl ett litet harmlöst skämt?

– Skämt! röt Bumble. Kallar du det här ett skämt..?

Han fick syn på gubben-i-lådan som Tom Puss överraskats med och lugnade ner sig något.

– Vad är det med Josef? muttrade han och sjönk ner i en stol. Hur har han

kunnat förfalla till sådana vulgariteter? Efter tjugo års tjänst!

Tom Puss gick ut i slottsköket. Vid bordet satt Josef och grät bittert. Framför honom låg klockan som Bumble gett honom.

– Åh vad jag ångrar mig, snyftade han.

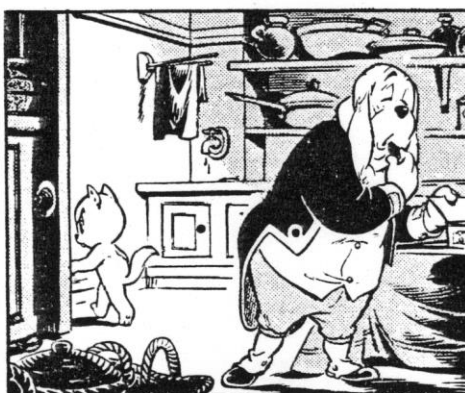

Josef sneglade olyckligt på Tom Puss och torkade sig i ögonen.

– Vad är det med er, Josef? frågade Tom Puss mystifierad. Är ni ledsen för de där exploderande cigarrerna?

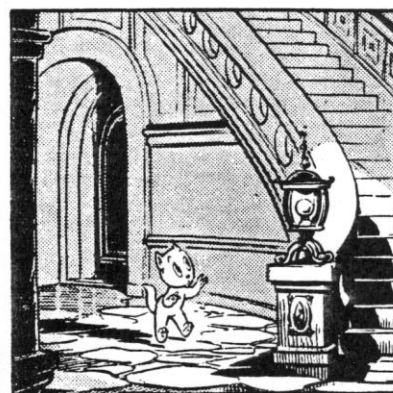
– J... ja, stammade betjänten. Det är förskräckligt!

– Men varför gjorde ni det i så fall? undrade Tom Puss.

– Jag vet inte, klagade Josef. Jag försökte behärska mig, men driften var starkare än jag. Oh, vad ska jag ta mig till!

Med darrande fingrar stoppade han en lakritskaramell i munnen och började snyfta igen. Tom Puss lämnade köket, lika klok som när han kom.

Vardagsrummet var tomt. Bumble hade tydligen dragit sig tillbaka och efter en stunds funderande beslöt Tom Puss att göra detsamma. Men just som han nådde trappan hördes ett skrik av fasa från övervåningen.

– Store tid, det var herr Oliver! utbrast han och rusade uppför trappan.

Den övre korridoren låg tom och mörk men de förfärade skriken fortsatte att komma från Bumbles sovrum. Tom Puss rusade ditåt men fick plötsligt en sådan chock att han ramlade baklänges. För rakt mot honom kom en kuslig uppenbarelse rusande medan den skrattade hänfullt och ropade: "Buh!"

– V... vad är du för en? stammade Tom Puss. Vad vill du?

Skräckfiguren rätade upp sig och avlägsnade den fula mask som utgjort dess ansikte.

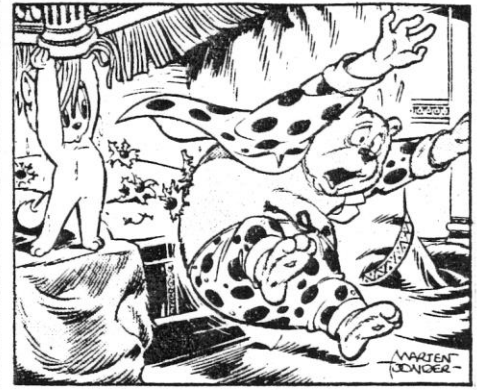
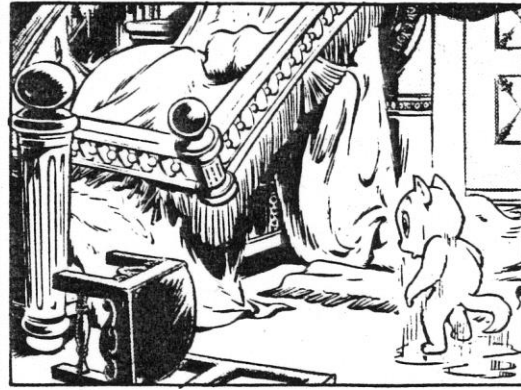
– Jag får be så förfärligt mycket om ursäkt, fnittrade Josef. Det vara bara ett

litet skämt, om unge herrn ursäktar! Hohoho!

Och gapskrattande avlägsnade han sig nedför trappan medan Tom Puss stirrade mörkt efter honom.

Men så hördes åter de förtvylade skriken från Bumbles sovrum. Tom Puss rusade dit.

3901
Tom Puss slog upp dörren till Bumbles sovrum och fick genast en iskall störtflod över sig, för någon – vi kan utan svårighet gissa vem – hade gillrat upp en hink vatten på dörrens överkant.

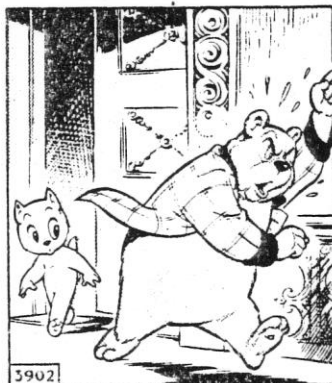
Tom Puss hade emellertid inte tid att ägna sig åt sina egna bekymmer, för

från sängen hördes alltjämt lätena från en gentleman i högsta nöd. Bumble var fångad som i en rättfälla under sin nedrasade sänghimmel.

– Hjälp mig, Tom Puss! skrek han. Men det var lättare sagt än gjort, för både sängen och dess himmel var timrade av massiv ek. Det var tunga don,

så Tom Puss fick streta duktigt innan han äntligen fick loss den nödstälde slottsherren.

Med ett sista klagande vrål tog Bumble ett språng upp ur sängen. Och det var inte att undra på, så tätt garnerad som den var med vassa tistlar ...

3902
– Detta är den sista droppen som knäcker halmstrået! vrålade Bumble och rusade iväg mot Josefs rum i tornet. En gentleman tål mycket men inte allt!

– Vad tänker ni göra, herr Oliver? undrade Tom Puss och skyndade efter.

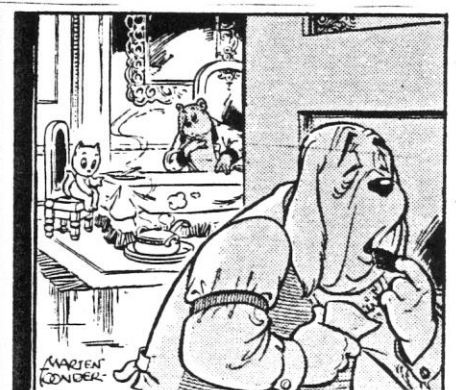
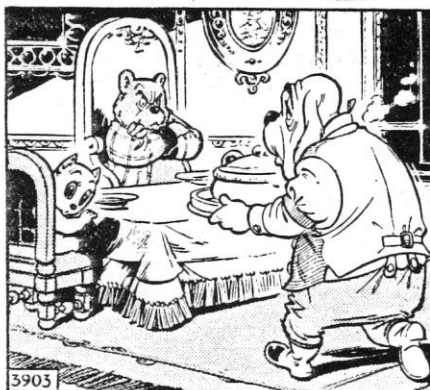
– Avskeda Josef! röt Bumble. På

fläcken och grått papper!

Han kastade upp dörren till betjäntens rum. Men detta var tomt. Josef syntes ingenstans till.

– Köket! ropade Bumble. Den skurken sitter förstås därnere och kokar ihop nya lömskheter!

Han rusade ut och försvann nedför trapporna. Tom Puss dröjde sig kvar en stund och undersökte rummet utan resultat. Så gick han fram till fönstret. Månen var uppe och belyste landskapet runt slottet och på en biväg som ledde in i skogen syntes en ensam cyklist trampa iväg. Det var Josef.

3903
Bumble såg ut som ett åskmoln vid frukostbordet nästa morgon och Josef skakade av rädsla när han bar in grötfatet.

– Nå Josef, sade Bumble. Nu ska vi ha ett litet samtal, ni och jag! Erkänner ni att ni sågade av mina sängstolpar i går kväll?

– J... ja, stammade Josef. Och jag

lade tistlarna i sängen också. Och gillrade upp vattenhinken och skrämde unge herr Puss med min ansiktsmask. Om jag får vara så förmäten ...

Bumble reste sig, mer lik ett åskmoln än någonsin.

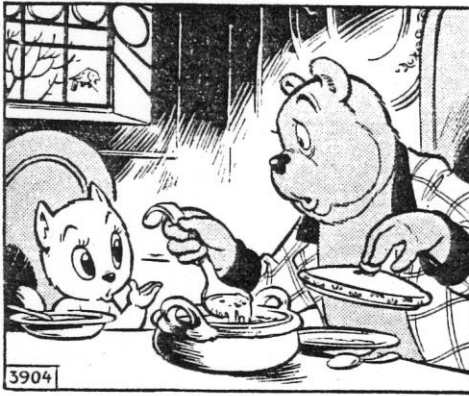
– Jag förstår, sade han. Och sedan cyklade ni ut i skogen utan att vänta artigt på att få sparken!

– Snälla herr Oliver! kved betjänten

och föll på knä. Jag är förkrossad! Men jag rår inte för det. Det är starkare än jag. Jag är oskyldig!

– Öhum ... sade Bumble förvånad. I så fall ...

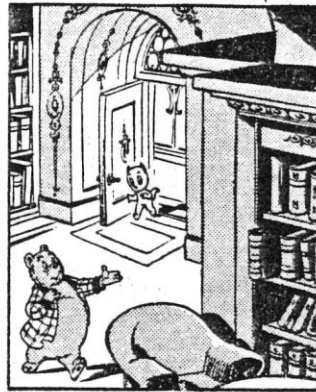
– Jag visste väl att ni skulle ge mig en chans till, snyftade den tacksamme betjänten och stoppade en lakritskaramell i munnen medan han skyndade ut.

– Äsch, muttrade Bumble och började ösa upp gröten. Vad ska en gentleman göra när han utsätts för sådana störtfloder av ånger? Eller var jag för vekhjärtad nu, unge man?

– Hm, sade Tom Puss. Jag begriper inte vad som tagit åt Josef. Men det är tydligt att han behöver hjälp.

– Just det! sade Bumble och ljusnade.

Och vi måste hjälpa de svaga som min käre fader alltid framhöll.

– Vad tänker ni göra? undrade Tom Puss.

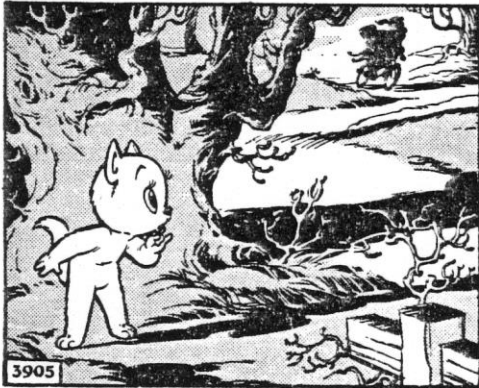
– Hjälpa! sade Bumble självmedvetet. Jag ska hantera detta komplicerade problem med all tänkbar vetenskaplig akkuratess!

Därmed drog han sig tillbaka till sitt

bibliotek och började forska i skrifter med löftesrika titlar: "Interpersonella relationsknutar", "Själsförmögenheter-nas fattigdom", "Fröjda din egen själ!" och liknande. Tom Puss skakade på huvudet och lämnade slottet.

– Det där tror jag inte ett ögonblick på, muttrade han. Jag tar en stärkande promenad så länge.

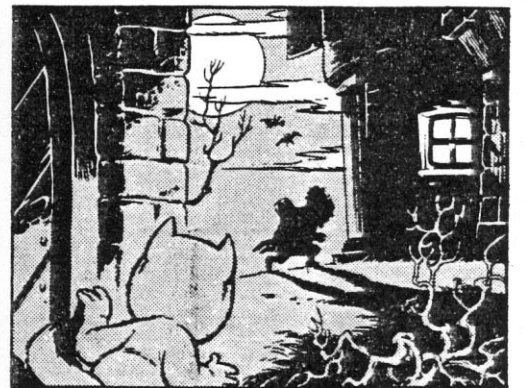

Tom Puss tog en riktigt långpromenad och det hade redan blivit afton när han återvände till slottet. Men hans humör hade inte förbättrats.

– Hittills har jag inte kommit på någonting som kan hjälpa Josef, tänkte han. Jag begriper inte vad han lider av. "Det är starkare än jag själv", säger han, men vad menar han med det?

Då hörde han en cyklist närma sig, och följande en plötslig impuls gömde han sig bakom ett träd. Det var Josef som kom. Han hade ett brunt paket under armen och var uppenbarligen på ett strålande humör. Han trampade på med friska tag medan han sjöng för full hals: "Min käraste med ögon blå, jag tillhör dig båd' då och då".

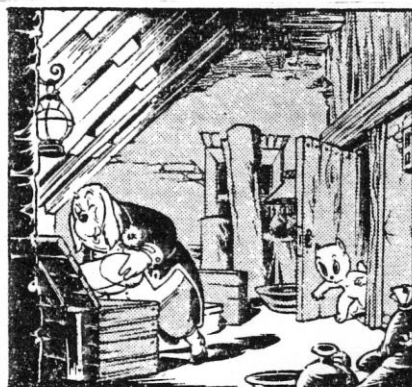

Tom Puss skyndade efter honom och nådde fram till slottet just som Josef kom ut ur garaget där han ställt in sin cykel. Under armen kramade han paketet.

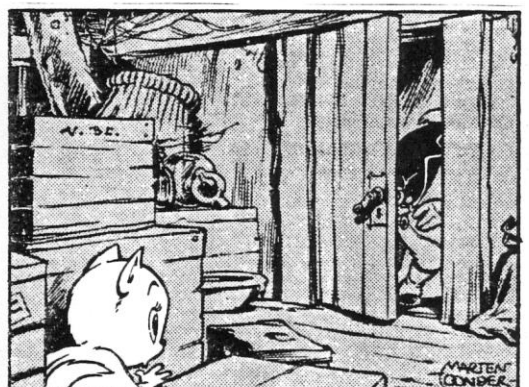
– Det där innehållet skulle jag vilja kasta en blick på, tänkte Tom Puss. Det är något skumt med det!

Josef öppnade dörren till ett av slottstornen, och med det bruna paketet hårt tryckt under armen skyndade han uppför trapporna. De gistna trappstegen knarrade duktigt och därför hörde han inte att Tom Puss följde tätt efter honom. Omsistänksamt öppnade han dörren till vindskammaren och klev in.

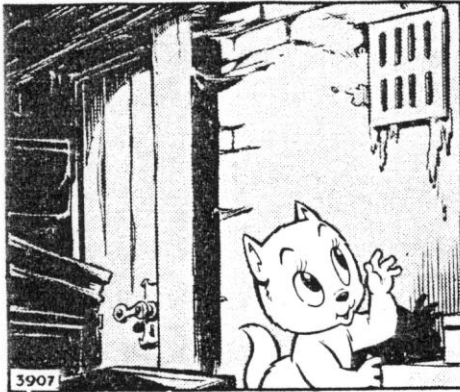

Gömd bakom en packlår såg Tom Puss honom placera det bruna paketet i en låda varpå han med ett obehagligt småleende lämnade rummet. Han stängde och läste omsorgsfullt dörren efter sig innan han med en frivol sång på läpparna försvann nedför trappan.

– Förbaskat, tänkte Tom Puss och såg sig om. Nu har jag blivit inlåst i ett vindrum dit knappast någon brukar komma. Hur ska jag ta mig ut?

Och han började söka efter en utgång någonstans fast han redan visste att det var förgäves.

3907

Tom Puss upphörde plötsligt med sitt sökande. Från ett ventilationsgaller hördes ett hotfullt muttrande och när han spetsade öronen hörde han Bumble avlägsna röst:

"Tig, din miserabla orm. Ditt skrytande leder dig ingenvart. Du skall dö när månen är full!"

– Herr Oliver! ropade Tom Puss upp mot galleret.

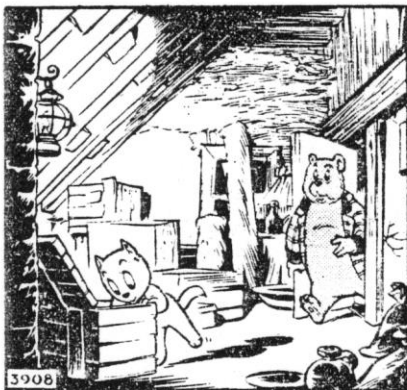
Ljudet av hans röst leddes genom ventilationsgångarna ner till biblioteket där Bumble fördjupat sig i diverse psykologisk och sociologisk facklitteratur så till den grad att han måst koppla av med en indianbok.

– T... Tom Puss, stammade han när

han hörde ventilationsgalleret anropa honom. Vad menar du med att skrämma mig på det där viset? Var är du egentligen?

– På vinden! hördes Tom Puss ihåliga röst. Jag har blivit inlåst häruppe. Kom genast och släpp ut mig! Jag har upptäckt något.

3908

– Vad betyder det här, unge man? frågade Bumble när han öppnade vindsdörren. Vad menar du med att ropa på mig genom dammiga ventilationskanaler när jag är fullt upptagen med vetenskapliga studier? Och vad var det du hade upptäckt?

Tom Puss beskrev i korthet dagens händelser medan han öppnade lådan

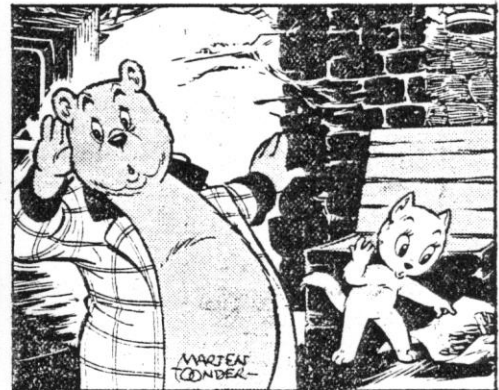
och tog fram Josefs bruna paket.

– Han gömde det här, avslutade han. Innehållet kanske förklarar han konstiga uppträdanden.

– Bra! sade Bumble. Nästan som om jag kommit på det själv.

Han öppnade paketet och fick fram en svart remsa.

– Vad är det här? undrade han. Tom

Puss fortsatte undersökningen och hittade några rullar och påsar.

– Lakrits, sade han. Nu förstår jag!

– Förstår vad? sade Bumble. Inte för att jag förstår vad du förstår, men jag skulle gärna vilja veta det om du förstår vad jag menar...

Han tystnade. Det hördes steg i vindstrappan.

3909

Gömda bakom några lådor såg Bumble och Tom Puss hur Josef kom in i vindskammaren och ställde sig att stirra på det öppnade paketet.

– Vem har varit i min lakrits? utbrast han.

– Jag! sade Bumble och steg fram från sitt gömställe.

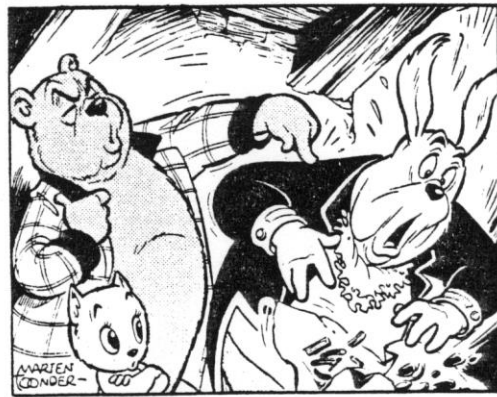
Betjänten fick en chock. Han brast i

gråt och började vrida sina händer.

– Förlåt mig, herr Oliver! snyftade han. Jag erkänner allting!

– Bra! sade Bumble. Det var på tiden... hm. Erkänner vad?

– Jag har blivit en slav under lasten, snyftade Josef. Jag är fullständigt beroende av lakrits. Det är fruktansvärt!

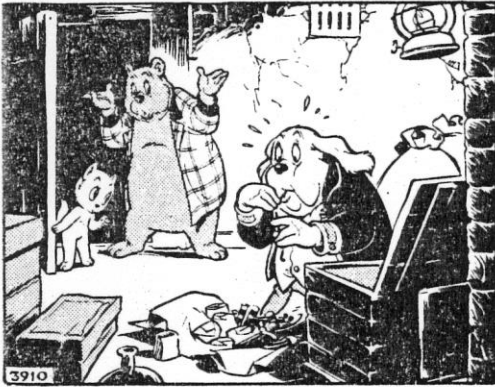

MARIEN
LÖNNER

– Seså, sade Bumble en smula förbryllad. Inte är väl det så farligt? Jag tycker själv om en bit lakrits då och då.

– Ni förstår inte, herr Oliver, snyftade den trogne tjänaren. Det här är Tung Lakrits och det berövar mig mina mest utpräglade egenskaper: respekt för överheten och allvar i mitt nit, om jag så får säga.

– Slav under lakritsberoendet? sade Bumble misstroget. Är det vad ni blivit, Josef? Nåväl, det är lätt avhjälpt. Ge mig paketet så ska jag förstöra det! Från och med nu ska det inte finnas en bit lakrits i detta hus.

– Men herr Oliver! tjöt Josef och föll på knä igen. Det kan ni inte göra! Det är starkare än jag. Ni måste ursäktas mig,

men jag klarar mig inte utan lakrits!

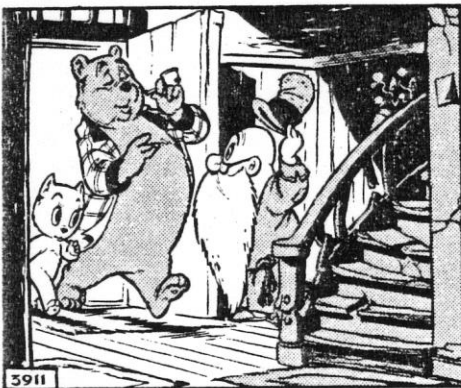
Tom Puss insåg att situationen var hopplös och lyckades få Bumble med sig ner från vinden. Efter en stunds övertalning fick han dessutom den bekymrade slottsherren att gå med på att konsultera en specialist. Nu är det för all del ont om specialister på lakritstokiga betjänter, men professor Zbgniew

Prlwytzkofski fick duga.

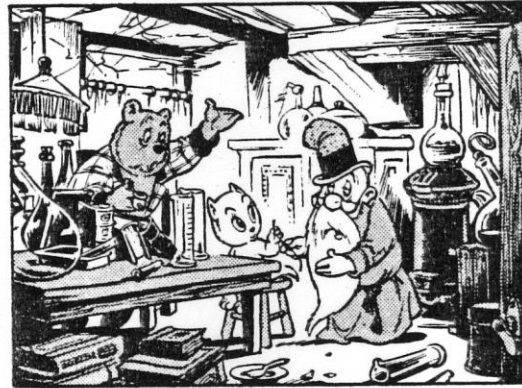
– Bor han verkligen här? undrade Bumble när de kom fram till professorns adress. Det här är ju rena slumkvarten!

– Tja, kanske han är på fallrepet, sade Tom Puss och ringde på dörrklockan. Tiderna kan bli hårda även för professorer.

– Ach, ein gutan dag, meine herrar, hälsade professor Prlwytzkofski. Han rensade ett par stolar från retortrar, provrör och lärda böcker och bad sina besökare slå sig ner.

Bumble sneglade misstroget på ordan i rummet och berättade sedan om deras bekymmer med Josef och hans beroende.

– Lakrits? upprepade professorn.

– Just det, sade Tom Puss. Josef är formligen slav under lakrits. Jag tog med mig en bit så att ni själv kan undersöka den. Varsågod!

Professorn tog emot lakritsen. Han luktade på den och fick en underlig glimt i ögat. Plötsligt stoppade han

lakritsremmen i munnen och började tugga.

– Men... den skulle ju undersökas! sade Tom Puss.

– Jak undersöker den nu, påpekade professorn. Har du mera?

– Nej, sade Bumble otåligt. Vi har inte kommit hit för att se er äta lakrits, professorn. Vi behöver ert råd!

– Det vara lakrits! upplyste professor Prlwytzkofski. Tong lakrits, ach ja!

– Det vet vi redan! utbrast Bumble. Men vad kan vetenskapen göra om någon blivit slav under den?

– Ingenting! jublade professorn och rensade bordet från all laboratorieutrustning med ett enda svep av armen.

Ingenting alls. Vetenskap! Pah! Bosch!

Och därmed fick han fram en sliten kortlek och började lägga patience.

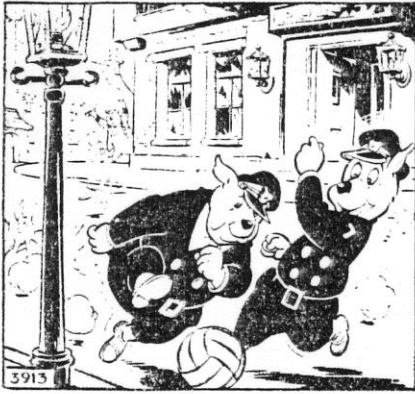
– Micket bättre, förklarade han. Att schpå i framtiden vara micket lönande. Nun låt oss se, schpaderäss på ruter-kong, det betyda beschvärigheter für herr Bomble, ach ja. Aber hjärter ätta...

– Det räcker, suckade Tom Puss. Kom så går vi, herr Oliver.

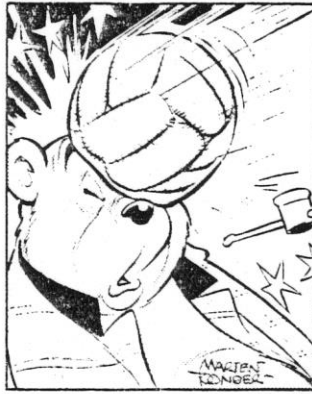
Men knappt hade de kommit ut på gatan förrän professorn kastade korten och skyndade efter dem.

– Ach, ropade han. Det vara frokantsvärt. Aber was kan jak göra? Det vara schtarkare än jak, donnerwetter!

– Vad menade professorn? undrade Bumble. Varför försökte han spå i kort medan han lade patience? Det har väl ingenting med vetenskap att göra?

– Nej, medgav Tom Puss. Men han har tydligen blivit slav under lakritsberoendet, precis som Josef. Och effekten är densamma: han berövas sina mest utmärkande egenskaper, det vill säga

vetenskaplig omsorg och sådant.

Under samtalets gång hade de nått fram till Bumblestones polisstation och där stannade de i häpnad. Framför stationen spelade glada konstaplar fotboll och nästan alla fönster i omgivningen var krossade.

Innan Bumble hunnit fråga någon vad detta skulle betyda fick han en

fotboll med full kraft i huvudet. Poliserna brast i gapskratt och en av dem lagade så att han kom rakt bakom Bumble med bollen innan denne hunnit hämta sig.

– Se upp herr Oliver! ropade Tom Puss. Men ett kanonskott var redan på väg...

– Jag kräver att få tala med polischefen! skrek Bumble och polisen bakom honom effektuerade omgående beställningen med hjälp av fotbollen.

– Vad är det här för busfasoner? röt Bill Bark och tittade upp från det roulettspel som han sysselsatte sig med. Hur tror ni jag ska kunna utveckla

mitt eget vinstsystem om jag blir avbruten ideligen?

– Det här är upprörande! skrek Bumble sedan han med en kraftanstängning och Tom Puss' hjälp kommit på fötter. Era egna konstaplar drar sig inte för att sparka boll med respektabla medborgare. Dessutom vill jag klaga på lakritsen!

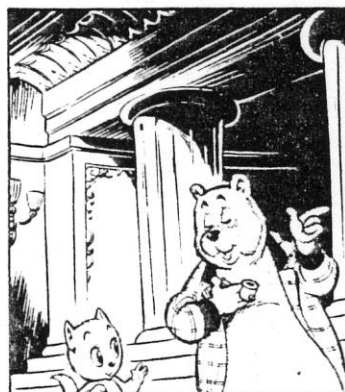
– Vad är det för fel på den? undrade polischefen och fick en underlig glimt i ögat. Titta på den här lakritsbåten – välmatad, svart och starkt saltad! Tung lakrits, av bästa kvalitet!

– Kom herr Oliver, viskade Tom Puss. Här har vi ingenting att hämta. Polischefen är lakritsslav han också!

Utänför polisstationen stod stadens annars så duktiga och pliktrogna konstaplar helt absorberade av sitt lakritsätande. Bumble vände dem med avsmak ryggen.

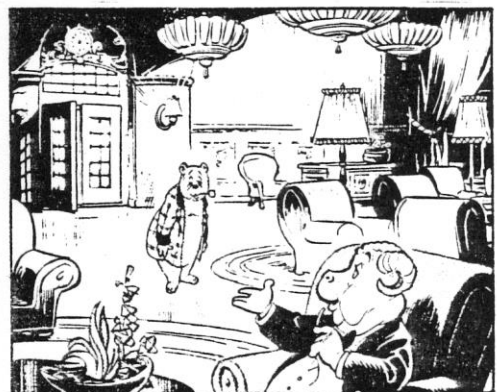
– Någonting måste göras! sade han. Hela samhället håller på att lakritsförgiftas och bara en gentleman av stark

andlig resning står emot. Hm... Vad anser du, unge man?

– Att ni genast ska söka upp borgmästaren, sade Tom Puss.

Det var en god idé men svår att genomföra. Bumble gick raka vägen till Gentlemannaklubben, den säkraste adressen om man ville hitta den folkvalde, men han var inte där. I en fåtölj satt

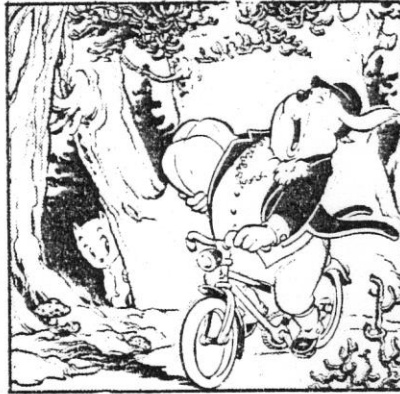
dock specerihandlare Greatgrit och till Bumbles avsmak var han också i full färd med att äta lakrits.

– Tung lakrits, förklarade han. I stället för att sköta min affär och mina böcker sitter jag här och äter lakrits. Jag har sjunkit djupt, herr Bumble! Men vad ska jag göra? Det här beroendet råar jag inte på.

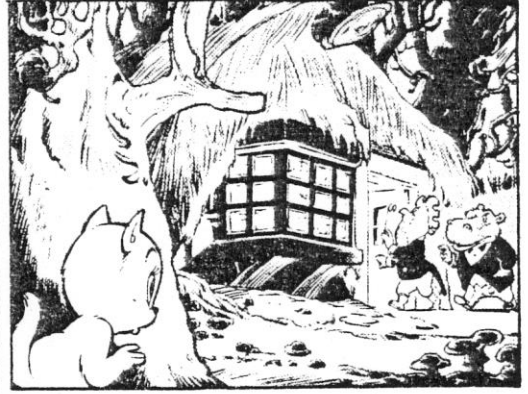
Tom Puss upptäckte snart att Tung Lakrits var någonting mycket speciellt. Vanliga godisbutiker eller apotek saluförde den inte. Sedan han skilts från Bumble skyndade han därför ut i Mörka skogen för att försöka ta reda på mer om den underliga snaskbutiken därute.

Då hörde han en cyklist närma sig

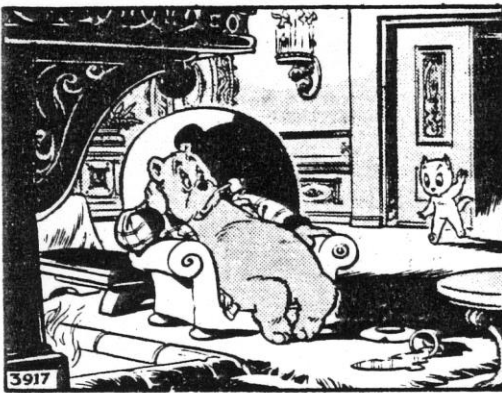

och gömde sig i skuggorna bland träden. Det var Josef som kom cyklande medan han för full hals sjöng en tämligen frivol sång. Under armen hade han ett brunt paket, precis som förra gången.

När han försvunnit ur sikte skyndade Tom Puss vidare längs skogsstigen.

Snart var han framme vid gläntan där godisbutiken låg. Ett klart ljussken föll ut genom fönstren och belyste en rad kunder som kom skyndande med förväntansfull uppsyn. Bland dem syntes även så kända namn som borgmästare Dickerdack och markisen av Chanteclere de Barneveldt.

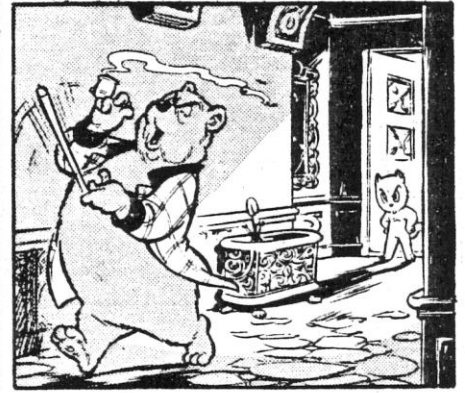
Bumble hade återvänt hem och satt nu vid brasan och stirrade dystert på en kaffekopp vid sina fötter.

— Titta här, sade han när Tom Puss steg in. Nu har det gått så långt att Josef serverar mig varm torskleverolja i stället för kaffe! Vad ska jag göra? Jag är alldeles ensam i min kamp mot ondska och oegentlig lakrits!

— Hm, sade Tom Puss. Nåja, nu vet jag i varje fall varifrån den där Tunga Lakritsen kommer — från snaskbutiken ute i skogen.

— Vad säger du? utbrast Bumble. Den där snuskiga lilla butiken där vi blev utkastade av innehavaren? Varför sade du inte det tidigare, unge man? Nu

vet jag vad jag ska göra!

— Vänta litet, herr Oliver, sade Tom Puss. Ni kan inte ta lagen i egna händer. Jag har en bättre idé...

Men Bumble hörde inte på det örat. Beväpnad med en kraftig käpp skyndade han iväg under högljudda försäkningar att han visste sin plikt.

— Jaså. Tom Puss vill inte följa med mig! tänkte Bumble bittert medan han marscherade iväg mot Mörka skogen. Som vanligt måste jag göra allting själv. Men livet har sannerligen lärt mig att en Bumble och gentleman alltid står ensam i sin kamp mot ondska och oegentligheter!

När han nådde fram till gottbutiken var där stängt och mörkt. "Öppet 18.00 — 24.00" stod det på en skylt.

— Klockan är redan över midnatt, konstaterade Bumble. Nå, så mycket bättre!

Därmed öppnade han dörren — den var oiäst — och försvann in i butiken.

Kort därpå dök två skumma figurer upp bland träden utanför.

— Allt lugnt, tjejen, sade den ene. Ingen är här. Jag såg gubben gå härifrån för en kvart sen.

— Bra, morrade den andre. Det borde finnas en bra siant att hämta därinne. Gubben gör ju goda affärer!

Bumble befann sig i lagerrummet som ännu var svagt upplyst av glöden på härden. Det var den gamle butiksägarens receptbok han var ute efter. Han var övertygad om att om han kunde förstöra den så skulle lakritstillverkningen upphöra.

Han var så upptagen av sitt sökande

att han inte märkte någonting förrän en säck sänkte sig över hans huvud och knöts fast vid hans fötter.

– Vad gör feta Bumble här? undrade Hip Hipper och slog en extra hårdknut.

– Skulle kanske köpa lakrits, muttrade Bill Super. Strunt i det, Hip, leta fram kosingen i stället!

Tjuvarna plockade rutinerat lokalen i småbitar men hittade ingenting.

– Förbaskat! klagade Hip Hipper. Tog gubbskrället pengarna med sig?

– Så dum får han bara inte vara, morrade Bill Super. Men finns det inga pengar här så snor vi lagret i stället! Raska på, Hip, ta några säckar så går vi!

Kort därpå var alltså tjuvarna på väg från gottbutiken dignande under varsin säck full med Tung Lakrits. Knappt hade de försvunnit förrän den gamle lakritstillverkaren återkom.

När han kom in i lagerrummet stannade han som förstenad. Den totala oredan därinne jämte bristen på färdigvaror och närvaron av en högljutt

klagande säck på golvet sade honom att allt inte var som det skulle.

– Vad ska det här föreställa? skrek han.

– Släpp ut mig! tjöt Bumble. Jag kvävs! Det har varit lök i den här säcken!

– Försök inte! fräste gamlingen. Ni har varit här förut – jag känner igen er

på rösten. Tror ni inte jag genomskådar era fula trick, vasa?

– Det här är inget trick! skrek Bumble med butiksägaren lät sig inte övertygas.

– Jag ska lära er att snoka i mina affärer! skrek han i fullt raseri. Jag ska koka lakrits av er!

Medan Bumble gick mot en allt bekymmersammare framtid i karamellbutiken larmade Tom Puss den snustorre men högt betrodde tjänsteman Dörrknackare, för han hade fått en idé.

– Ledsen att besvära er så här dags, sade han medan han och tjänstemannen skyndade i väg genom den nattliga

skogen. Men här tycks föreligga ett allvarligt missförhållande, och...

– Alldeles riktigt, sade den snustorre. Du har bedömt situationen fullt korrekt. Tänka sig: öppna en sötsaksbutik utan tillstånd och på olaga affärstid dessutom! Var skulle det sluta om sådant bara gick an?

– Inte vet jag, sade Tom Puss. Men

det slog mig en sak – tycker ni om lakrits?

– Definitivt inte! sade herr Dörrknackare. Understundom tager jag mig en pepparmyntspastil, men starkare varor kommer aldrig i min mun.

Snart var de framme vid butiken, där innehavaren just förberedde sig att koka stark lakrits av en synnerligen olycklig gentleman.

– Jag vill inte bli lakrits! skrek Bumble i löksäcken. Ni kan inte göra så här mot en gentleman.

– Kan jag inte? kraxade gamlingen. Jo, det ska jag minsann visa er! Kommer ni inte ihåg hur er gamle far brukade vrida om näsan på er när ni inte ville ta er torskleverolja som ni skulle? Hehehe!

Då knackade det oväntat på dörren och in steg Tom Puss och den snustorre men betrodde tjänsteman Dörrknackare.

– God dag, sade den senare. Jag är i kommunens tjänst och har för avsikt att med omedelbar verkan avbryta härstädes pågående affärsverksamhet i kraft av det faktum att den bedrivs

utan nödiga tillstånd och att verksamheten som sådan bryter mot butiksstadgan evad gäller öppettider. Och hur sköts bokföringen? Jag ska be att få granska era skatteverifikationer!

Han nappade rutinmässigt åt sig en bok som låg framme. Det råkade vara just den receptbok som Bumble sökt efter.

Det var uppenbart att den gamle butiksägaren mött sin överman i den envetne herr Dörrknackares skepnad.

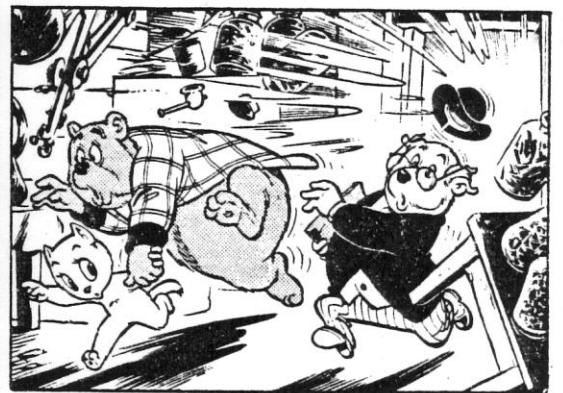
– En kommunaltjänsteman! skrek han med vämjelse. Vid Jod och Zazel, vilka tider! Myndigheter överallt! Privata initiativ kringskurna! Hur ska en gammal man kunna bedriva ordnad affärsverksamhet? Det är lika bra att

jag gör så här!

Därmed slet han åt sig receptboken och kastade den tillsammans med ett provrör med lakritsessens i elden.

Tom Puss, som just lyckats få ut den lökluktande Bumble ur säcken, kastade en orolig blick på de fräsande flammorna.

– Skynda er, herr Oliver, uppmana-

de han och drog den omtöckande gentlemannen med sig mot dörren. Det är bäst att vi kommer ut härifrån kvickt!

Även herr Dörrknackare fann det tydligen förenligt med sina plikter att byta uppehållsort och tillsammans skyndade alltså de tre ut i det fria. Och det var inte ett ögonblick för tidigt...

En våldsamt explosion kastade de tre långt ut i skogen. När de hämtat sig var karamellbutiken spårlost försvunnen.

– Var det någon av de närvarande som noterade åt vilket håll den avlägsnade sig? undrade herr Dörrknackare förbryllad.

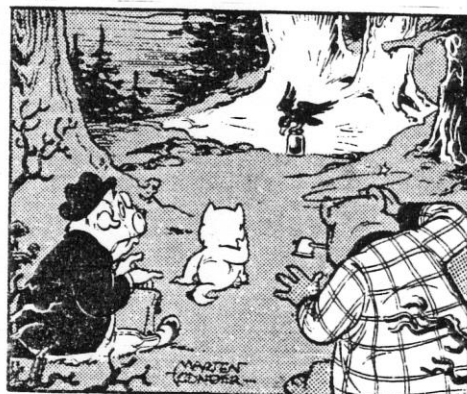
– Vart som helst, upplyste Tom Puss. Det berodde på det där provröret som

gubben kastade i elden!

– Den där häxdoktorn tänkte koka lakrits av mig! sade Bumble med halvkvävd röst.

– Tur att vi kom i tid, sade Tom Puss. Det var som jag trodde, en kommunaltjänsteman blev för mycket för gubben!

– Det förstår jag inte, sade Bumble. Varför dög det inte med en gentleman?

– Livet är sådant, sade Tom Puss. Titta!

En svart kråka hade uppenbarat sig där butiken stått. Den försökte lyfta en glasburk men orkade inte utan måste ilsket kraxande flyga därifrån.

Herr Dörrknackare intresserade sig inte för fågeln. Han var flitigt sysselsatt med sin slutrapport.

Inte förrän den nya dagen grydde var herr Dörrknackare färdig med sin utredning och gick sin väg.

— Vilken natt! klagade Bumble. Men jag skulle ha lyckats i mina planer om det inte varit för de där tjuvarna i affären!

— Vilka tjuvar? undrade Tom Puss.

— Banditer, förtydligade Bumble. De

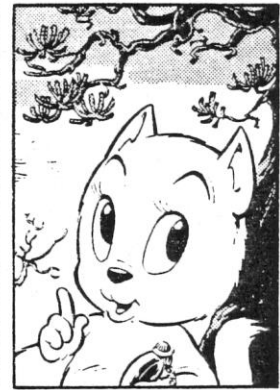
stoppade mig i en säck och stal lakritsen. Gubben trodde att det var jag som gjort det — som om en gentleman frivilligt skulle knyta in sig i en löksäck! Titta, där är de!

Han pekade på två figurer som låg och sov bland några tomma säckar bredvid vägen.

— De har ätit upp all lakritsen!

viskade Bumble. Och nu sover de. Bra, då ska jag visa dem vad som händer när man knyter in en gentleman i en säck! Som det varit lök!

Han fick tag i en stadig trädgren och rullade upp ärmarna. Även Tom Puss bevapnade sig och tillsammans avancerade de mot de två lakritstjuvarna.

— Men så trevligt att se er, Bumble! log Bill Super. Jag hoppades just att jag skulle få nöjet att träffa er i dag. Jag ska be att få lämna tillbaka er plånbok som jag var stygg nog att ta från er där borta i karamellbutiken. Ärlighet varar längst!

— Och du min lille vän, sade Hip Hipper till Tom Puss, kan gärna få ta

hand om den här guldklockan som jag stal i går. Usch på mig!

— Vad har tagit åt er två? undrade Tom Puss häpet.

— Vi försöker göra rätt för oss, snyftade Bill Super. Vi vill så väldigt gärna gottgöra alla våra uselheter. Ja, vi har till och med umgåtts med planer på att skaffa oss hederliga arbeten.

Snälla, förlåt oss att vi var så stygga i natt!

— Hm, tänkte Tom Puss medan de två kumpanerna avlägsnade sig. Lakritsen igen! Den som äter den berövas sina mest utmärkande egenskaper, heter det. Ja, nog tycks det stämma på Super och Hipper!

När nu den konstiga lakritsbutikens försvunnit återgick livet i Bumblestone så småningom i normala gängor. En dag överraskade Josef Bumble och Tom Puss med var sin present.

— Här är en låda goda cigarrer till er, herr Oliver, sade han. Som en liten ursäkt för dem som exploderade i ansiktet på er, om jag så får uttrycka

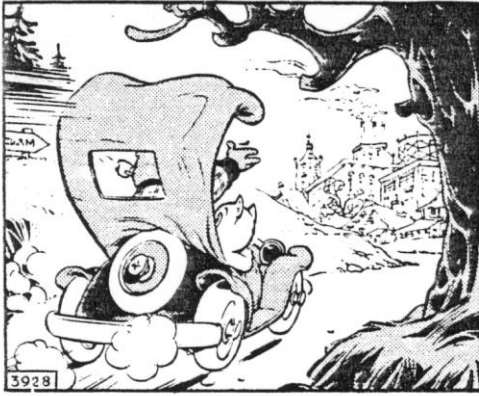
mig. Och här är en present till unge herrn också!

Tom Puss öppnade paketet — och fick en galande gök rakt i ansiktet!

— Jag ber tusen gånger om ursäkt! utbrast Josef förskräckt. Det är ett gökur, om ni tillåter. Jag tänkte inte på att gökar har sådana vanor. Jag avsåg

absolut inte att spela er något spratt. Jag har redan blivit grymt straffad för mitt urspårade skämtlygne — min fina guldklocka är stulen!

— Här är den, sade Tom Puss och tog fram Hip Hippers guldklocka. Var så god! Jag fick den av tjuven. Lakrits kan vara till oväntad nytta ibland.

Som vanligt efter ett avslutat äventyr ville Bumble arrangera en god slottsmiddag för de närmast inblandade, men den här gången förekom han av herr Greatgrit. Tillsammans med Tom Puss för han därför in till staden, där specerihandlaren reserverat bord på lyxrestaurangen "Den klangfulla fårfiolen".

Herr Greatgrit hälsade sina gäster

med ett kort tal.

— Kära vänner, sade han, alla har vi lidit svårt av sviterna av den Tunga Lakritsen. Visserligen var den synnerligen smaklig, men den berövade oss så många av våra bästa egenskaper att jag är glad att kunna meddela att tack vare en upppoffrande insats av herr Bumble här så har leveranserna av denna sötsak nu bringats att upphöra.

— Asch, en småsak, sade Bumble. Snaskbutiken exploderade av sig själv, eller hur, Tom Puss?

— Hur som helst hälsar jag er hjärtligt välkomna, avslutade specerihandlaren, och jag hoppas att ni låter er väl smaka. Apropå det så blir det lakritspudding till efterrätt...